

NHẬT KÝ CỦA MẸ

Chức Hiếu

Nhật
Ký
Của
Mẹ

 NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
TP. HỒ CHÍ MINH

Giao Từ

Con vẫn luôn nhớ lời Mẹ kể, lúc con còn bập bẹ trong nôi, từng giọt sữa ngọt từ tim Mẹ đã rót sang môi con, từng giọng hát ru ngọt ngào của Mẹ đã rót vào tâm hồn con. Thế là con đã tiếp ngủ đi trong tình thương cao vời đó.

Khi con đầy tuổi, ôi! còn nụ cười nào đẹp hơn nụ cười của Mẹ ở phút giây nhìn con chập chững những bước đầu tiên! Đâu có lời thơ nào tả được nụ cười đó mẹ nhỉ? Và rồi theo dòng thời gian:

*"Con càng xanh lá tươi hoa
Mẹ càng cần cỗi nhăn da bạc đầu."*

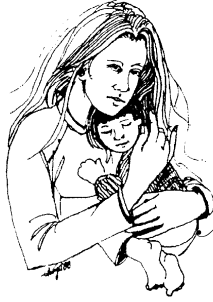
Nhưng trong mắt con, Mẹ ơi, Mẹ vẫn đẹp mãi. Mẹ đẹp như hương sắc hoa đồng nội, không cần chăm sóc điếm tô mà vẫn thanh khiết mặn mà. Cho nên có thể nói rằng Mẹ là tất cả của đời con.

Bởi thế, khi viết về Mẹ, làm sao ta có thể diễn tả hết nỗi niềm thương yêu mà Mẹ đã dành cho ta.

Mẹ ơi! Ngày xưa mẹ đã từng hát ru con "Ví dầu cầu ván đóng đinh, cầu tre lác lẻo gập ghềnh khó đi", thì hôm nay chúng con sẽ ngâm tiếp rằng, "Khó đi Mẹ dắt con đi, con đi trường học, Mẹ đi trường đời".

Và giờ đây là nỗi niềm của trường đời mà con kính dâng lên Mẹ, bằng cả tấm lòng son được gởi gắm qua tập Nhật Ký Của Mẹ – một tác phẩm của đời Mẹ dành cho con đã bị cũ rách. Thế nhưng, đối với con, đó là những giọt Cam lồ vi diệu thấm vào hồn người bất diệt. Con xin dâng cho đời, và xin mãi mãi ghi khắc vào tim.

Nhật Ký Của Mẹ

Mẹ mất sớm, gia tài của mẹ để lại cho con vốn vẹn chỉ có một cuốn nhật ký đã cũ rách. Dẫu là thế, nhưng mẹ ơi! Con đã xem nó như là món gia bảo quý giá nhất để nuôi dưỡng đời con và giúp con tự tin vươn lên trong cuộc sống. Những lúc con buồn, hình bóng mẹ lại hiện lên thật tinh khôi trong cuốn nhật ký ấy với những lời khuyên nhủ, an ủi rất hiền lành, đã giúp con thêm nghị lực. Những lúc con vui, mẹ đã cười thật tươi, như cùng chia sẻ với con niềm vui trong cuộc đời. Có thể

nói, nhật ký của mẹ hầu như chỉ viết về con, về một mình con mà thôi.

Ngày ... tháng ... năm ...

Khi biết con vừa tượng hình trong bụng mẹ, tự nhiên một cảm giác thật dễ chịu cứ thôi thúc mẹ. Tình thương trong lòng mẹ hình như mỗi ngày một lớn dần lên. Tình cảm ấy nhắc mẹ luôn biết làm lành lánh dữ. Những tháng ngày ấy mẹ siêng năng đi chùa lạy. Mẹ đến chùa chỉ biết một lòng cầu nguyện cho con được mạnh khỏe, thông minh. Con biết không? Những ngày mẹ mang thai con, nhiều khi muốn ăn những món ăn lạ, nhưng vì sợ tổn thương con, mẹ đã phải nhịn thèm để bảo vệ sức khỏe cho con. Tất cả những

gì mẹ làm đều chỉ biết nghĩ về con.

Ngày ... tháng ... năm ...

Có những lúc trái gió trở trời, con đã khó chịu và đã làm đau bụng mẹ, nhưng mẹ chẳng thấy đau chút nào. Cái đau xót nhất trong lòng mẹ là làm sao để cho con được bình an, bởi chưa thấy rõ dáng hình con nên mẹ cứ phập phồng lo sợ. Cơn mưa về, mẹ sợ con lạnh giá thân mình; trời nắng gắt, mẹ lại sợ con nóng nực, khó chịu, mẹ sợ lắm con ơi! Nhưng con yên tâm đi, mẹ sẽ không để ai làm tổn hại đến con đâu. Bằng tất cả tình thương của người mẹ, mẹ sẽ che chở được cho con. Trời lạnh giá thì mẹ sẽ làm chiếc lò sưởi cho con sưởi ấm. Trời nóng bức thì mẹ

sẽ làm chiếc quạt thật to và bền chắc để quạt nông cho con. Con hãy yên lòng vì đã có mẹ bên đời con.

Ngày ... tháng ... năm ...

Tháng ngày trôi qua nhanh thật. Mới đó mà đã đến ngày con mở mắt chào đời. Mẹ đã vui mừng đến rơi nước mắt khi nghe tiếng khóc lần đầu của con. Tiếng khóc ấy đã giúp mẹ thêm nghị lực vượt qua giông tố cuộc đời. Mẹ đã quên đi tất cả những nỗi đau thân thể khi nghe được tiếng khóc chào đời của con đó con ạ! Ngày ấy con đã khóc thật nhiều, thật lâu. Tiếng khóc của con sao nghe dễ thương vô cùng. Con có biết rằng mẹ đã hạnh phúc biết dường nào khi lần đầu tiên được bế con vào lòng

không? Đôi mắt đen huyền, ngây thơ của con khi nhìn mẹ, đến bây giờ vẫn không phai mờ trong tâm trí mẹ. Đặc biệt nhất là nụ cười hồn nhiên với hai má lún đồng tiền của con khi nhìn mẹ cười, như mang đến cho mẹ cả bầu trời an vui, hạnh phúc. Lúc ấy, mẹ không còn thấy gì đẹp bằng con cả.

Ngày ... tháng ... năm ...

Đã mấy ngày rồi con trở bệnh, không ăn uống gì được, mẹ lo lắng thật nhiều cho con. Thế mà con vẫn vô tình làm mẹ buồn, con vẫn cứ bệnh, không chịu lành bệnh để cho mẹ vui. Nói thì nói vậy thôi chứ con đâu dám làm buồn lòng mẹ phải không nào? Những ngày con bệnh, mẹ thấy cuộc đời như tối đi, không còn biết gì là vui cả.

Từng niềm thương của mẹ hầu như
gửi trọn vào con. Mẹ không còn
biết gì đến ăn uống, lòng dạ nào
mà ăn được hả con? Nhìn con nằm
mệt nhoài, lòng mẹ đau xót như
đứt từng đoạn ruột. Lúc này mẹ
vừa lo thuốc thang chữa bệnh cho
con lại vừa hướng lòng về Đức
Phật để cầu nguyện cho con mau
chóng lành bệnh. Hình như trong
mẹ có một niềm tin với Đức Phật
rất mãnh liệt từ khi con hiện hình
trong bụng mẹ và cho đến bây giờ.

Ngày ... tháng ... năm ...

Hôm nay là ngày con đi học lớp
mầm non. Nhìn con bịn rịn không
muốn rời tay mẹ, khiến mẹ nao
nao cõi lòng. Buổi sáng trước khi
chở con đi thì mẹ thấy con rất vui,
con đã cười thật giòn giã. Mẹ đã

nói dối với con là chở con đi chơi, thế là con rất hân hoan. Nhưng khi đến trường, cô giáo ra bế con vào lớp thì con mới ngỡ ngàng. Con không nói được lời nào, chỉ biết khóc thật lớn tiếng, con đã khóc thật nhiều. Ánh mắt con nhìn mẹ như cầu xin mẹ đừng bỏ con và trong ánh mắt đó, mẹ đọc được lời trách móc của con: “Sao mẹ nói là chở con đi chơi mà bây giờ lại đem con đến cho người khác”. Không phải đâu con ạ! Mẹ đưa con đến trường để học những điều hay lẽ phải, học đạo đức lễ nghĩa ở đời. Người bế con vào lớp là cô giáo đó con ơi! Cô giáo là người rất hiền lành, là người dạy dỗ con nên người chứ không phải là người xấu đâu con. Người ta thường nói: “Cô giáo như mẹ

hiền”, con nên học câu này và ghi khắc vào lòng nhé! Cô giáo đã bế con vào lớp, nhưng con vẫn hướng về mẹ và gọi mẹ liên hồi. Mẹ đứng lặng nhìn và nghe từng tiếng gọi của con mà lòng mẹ đau xót vô cùng. Rất nhiều lần mẹ định chạy đến bế con trở về vì mẹ không nỡ để con khóc nhiều quá, nhưng lý trí đã không cho phép mẹ làm như thế. Không được đâu con ạ! Phải tập cho con biết tự sống cho mình, không thể lúc nào cũng nương tựa vào mẹ, con phải cần theo cô giáo để học hành. Thế là mẹ cố nén nỗi lòng, đành quay lưng đi về trong tiếng khóc la gọi mẹ của con. Có thể vài ngày rồi con sẽ quen thôi. Lúc con cảm nhận được niềm vui khi đùa giỡn bên bạn bè, cảm nhận được sự yêu thương che

chở của cô giáo thì con sẽ thích
thôi. Cố gắng lên nhé con.

Ngày ... tháng ... năm ...

Thế là con đã quen với trường
lớp thật rồi, mẹ vui lắm. Con biết
không? Những ngày đầu con đi
học, mẹ rất cực khổ và hình như
mẹ cũng đã đi học theo con luôn.
Về nhà mà lòng mẹ lúc nào cũng
lo cho con. Không biết giờ này con
đã hết khóc chưa? Có chịu ăn cơm
khi không có bàn tay của mẹ cho
ăn hay không? Có ngủ ngon giấc
khi không có mẹ ru ầu ơ không?
Mẹ đã lo lắng thật nhiều, thật
nhiều. Thế rồi con của mẹ cũng đã
quen dần. Mẹ vui hơn ai cho mẹ
của báu nữa kìa! Từ ngày con đi
học đến nay, con đã lớn hẳn lên,
đã khôn lanh hẳn lên. Con luôn

biết lễ phép chào thưa, biết hát những bài hát thật hay làm vui lòng mẹ, con đã biết rất nhiều điều hay lẽ phải. Có lẽ con đã cảm nhận được giá trị này, nên ngày nào con cũng nô náo đi học. Có những lúc con bị bệnh sơ sơ, mẹ bảo con nghỉ ở nhà một hôm rồi mẹ xin phép cô giáo cho, nhưng con đã không chịu, vẫn một mực đòi đi học.

Thế đó, con của mẹ rất chăm học, mới còn thơ ấu mà ý chí rất kiên cường. Kỳ thi nào con cũng về khoe với mẹ kết quả học tập xuất sắc của mình. Con đã từng nói với mẹ là con không muốn phụ lòng thương yêu của mẹ, vì thế con phải cố gắng nỗ lực học tập thật giỏi.

Con yêu của mẹ! Con ngoan
lắm, mẹ rất tự hào về con.

Ngày ... tháng ... năm ...

Hôm nay, tự nhiên con đến xin mẹ cho con đi xuất gia. Bất ngờ quá, mẹ không ngăn được dòng lệ, nước mắt mẹ cứ lăn đều trên má, mẹ không nói được lời nào. Con thì vẫn từ tốn nói với mẹ: “*Con biết sự ra đi này của con làm mẹ rất buồn. Nhưng mẹ ơi, không hiểu sao niềm mong mỏi được xuất gia tu học trong lòng con càng ngày càng dâng trào mãnh liệt. Con đi xuất gia là tìm đến với chân lý cuộc đời, mà chân lý chính là những giá trị đúng đắn nhất của cuộc sống. Trong đó bao gồm cả đạo lý, nghĩa nhân và có cả tình mẹ của con*”. Câu nói này

đã giúp mẹ hiểu được giá trị đích thực của cuộc đời. Thế nhưng, mẹ không muốn xa con, vì vậy, mẹ không cho con đi. Mẹ chỉ còn một cách là khuyên con gắng học thật giỏi, bây giờ con còn nhỏ quá, đến khi nào tốt nghiệp lớp 9 rồi mẹ sẽ cho con đi. Mặc dù rất buồn, nhưng con đã nghe lời mẹ và ở lại bên mẹ.

Ngày ... tháng ... năm ...

Hôm nay là ngày con đi thi tốt nghiệp lớp 9. Con có biết là mẹ đã lo lắng cho con như thế nào không? Lòng mẹ nóng như lửa đốt. Cả ngày đó mẹ đã không làm gì được và cũng không yên lòng để ăn uống gì cả, mẹ cứ ra vào cửa ngóng trông con mà thôi. Miệng thì luôn niệm Phật liên hồi, không

lúc nào ngừng nghỉ. Mẹ cứ niệm mãi và cầu nguyện cho con được đầy đủ nghị lực để vượt qua kỳ thi này một cách tốt đẹp. Nhưng con ơi! Con nên nhớ rằng kết quả học tập thi cử ra sao là phụ thuộc vào năng lực của con đó, không phải nhờ mẹ niệm Phật mà con được kết quả tốt đâu. Mẹ niệm Phật để trợ duyên cho con thôi và cũng là để giúp mẹ an tâm hơn. Mọi việc phải tự con cố gắng nhé!

Về nhà, nghe con báo tin là con làm bài rất tốt, lòng mẹ như trút được cả gánh nặng ngàn cân. Thế là tốt quá rồi con ạ!

Ngày ... tháng ... năm ...

Ngày con báo tin cho mẹ con đạt kết quả thủ khoa trong kỳ thi tốt nghiệp lớp 9 cũng là lúc con

nhắc mẹ lời hứa năm xưa rằng mẹ sẽ cho con đi xuất gia khi học xong lớp 9. Một lần nữa mẹ lại bàng hoàng không nói nên lời. Thế nhưng giờ đây mẹ đã không thể nào cản lại được ý chí của con rồi. Hơn nữa, mẹ cũng phải giữ lời hứa với con chứ. Gật đầu đồng ý cho con đi xuất gia mà mẹ nghe con tim mình quặn thắt. Mẹ tự hỏi lòng rằng không biết rồi đây mình sống thế nào khi không còn có con bên cạnh?

Ngày ... tháng ... năm ...

Ngày tiễn con ra đi, mẹ không nói được lời nào, chỉ biết khóc để thay lời tiễn biệt. Con nắm tay mẹ và nói thật cương quyết: *“Mẹ yên tâm ở nhà, con sẽ làm nên đạo cả để không phụ lòng mẹ đã thương*

yêu, dạy dỗ con nên người. Rồi một ngày nào đó con sẽ về thăm mẹ và mẹ con mình ngồi lại kể chuyện ngày xưa”. Mẹ cố gắng mỉm cười với con để con yên lòng ra đi, nhưng cõi lòng mẹ lại thấy như có ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt.

Ngày ... tháng ... năm ...

Thế là con đã ra đi thật rồi, mấy ngày nay mẹ buồn lắm, mẹ thấy căn nhà như trống vắng lạ thường. Mỗi tối về, mẹ vẫn thay con thắp hương trên bàn Phật và trước khi đi ngủ mẹ cũng nhất tâm niệm Phật rồi mới ngủ. Mẹ đã cố gắng rất nhiều để người ngoại nổi niềm nhớ con. Thế nhưng, thật khó con ơi! Mỗi khi mẹ làm điều gì, hình ảnh con cũng

hiện lên rất rõ nét. Nào là tiếng nói trong trẻo, nào là nụ cười xinh, nào là tiếng khóc thút thít ... tất cả đều không phai mờ trong lòng mẹ. Đặc biệt là hình ảnh con đứng nghiêm trang trước bàn Phật thỉnh chuông và thắp hương lên bàn Phật, một hình ảnh của đứa trẻ thơ mà biết thành tâm hướng về Đức Phật đã khiến mẹ không thể nào quên được. Thế nhưng, nhờ hình ảnh trang nghiêm đó của con đã giúp mẹ với niềm thương nhớ, đã giúp mẹ thấy được sự vô thường đổi thay trong cuộc đời. Mẹ đã tụng đọc nhiều kinh rồi, nhưng lâu nay mẹ chưa thấu được nghĩa lý. Nay mẹ đã hiểu rõ rồi con ơi. Chỉ có sự tu tập mới là điều kiện duy nhất giúp mẹ con mình gặp nhau trong pháp giới đại đồng.

Dẫu hiện tại mẹ đã xa con, nhưng mẹ con mình vẫn luôn nhìn thấy nhau trong chánh pháp. Con đường con đang đi thật là có ý nghĩa, hãy cố gắng lên con nhé, mẹ mãi mãi sẽ là người đồng hành bên con, giúp con vượt qua những chông gai để thăng hoa đời mình. Mẹ con mình cùng cố gắng nhé con.

Ngày ... tháng ... năm ...

Nhật ký của mẹ chắc là khép lại từ đây thôi con ạ, bởi tình thương của mẹ dành cho con lúc này đã khác xa ngày xưa rồi. Tình thương ấy mẹ gửi trọn trong từng việc làm từ thiện, trong sự tu tập mỗi đêm về của mẹ. Sự tu tập ấy nếu diễn tả bằng lời thì không thể nào diễn tả cho trọn vẹn. Hơn

nữa, cuộc đời con bây giờ cũng là để sống cho muôn người, đâu còn chỉ để dành riêng cho mẹ. Đó là một cuộc đời đáng trân trọng, nên cũng không thể diễn đạt trọn vẹn bằng lời. Thế nên, mẹ không thể viết nhật ký được nữa rồi, vì viết ra mà không diễn đạt hết nghĩa lý thì lãng phí lắm. Với tình thương này của mẹ, với cuộc đời đó của con chỉ có thể tồn tại theo thời gian khi mình để chúng tự nhiên theo dòng đời. Những gì có giá trị sẽ mãi rực sáng trong đời, dù bao lớp bụi thời gian có phủ đầy cũng không ngăn nổi đâu con. Mẹ hy vọng con sẽ trở thành bậc mô phạm trong đời.

Đời mẹ
như đóa hoa hồng
Nở ra tươi thắm giữa đồng lúa xanh
Cho con sức sống vượt nhanh
Lên đường tươi sáng an lành muôn
phương

Đời mẹ là cả rừng hương
Cho con lẽ sống ngát đường con đi
Dù con gặp cảnh sâu bi
Cũng luôn vui dạ khắc ghi hương lành

Đời mẹ như ánh trăng thanh
Soi đường con bước qua thành vinh
quang
Đưa con đến chốn huy hoàng
Sống vui yên ổn vẹn toàn muôn nơi

Đời mẹ như áng mây trời
Cho con bóng mát thoát đời lấm than
Cho con mái ấm son vàng
Vượt qua muôn nẻo non ngàn xa đừa

Đời mẹ như những hạt mưa
Cho con tắm mát giữa trưa nắng hè
Giúp con biết lối quay về
Cội nguồn chân lý bến mê xa rời

Đời mẹ như ánh mặt trời
Cho con xanh lá cho đời trở hoa
Cho con sức sống chan hòa
Noi theo ánh đạo bước qua mê lầm

Đời mẹ như gió âm thầm
Vượt qua giông tố mưa dầm trời đêm
Cho con cuộc sống êm đềm
Bình yên như nắng bên thềm chiều
đông

Đời mẹ là cả cánh đồng
Cho con gieo mạ vun trồng lúa thơm

Mai đây hé nụ nhả cơm
Nuôi con khôn lớn kết đơm trái hồng

Đời mẹ như nước biển đông
Cho con lặn hụp tinh thông giữa dòng
Đưa con về với tổ tông
Hòa vui thanh thản giữa lòng biển
sâu

Mẹ ơi dù có về đâu
Cũng không thoát khỏi bể dâu cuộc
đời

Về đây bên mẹ ai ơi
Là nguồn hạnh phúc ngàn đời không
phai

Bông Hồng

Của Bé

Bé vốn là đứa trẻ rất thích hoa hồng. Không hiểu sao mỗi khi thấy hoa hồng là bằng giá nào cũng phải thuộc về tay Bé. Nếu thấy người ta bán ngoài đường thì Bé đòi mẹ mua cho được. Ba mẹ của Bé biết tính con, nên đã trồng trước sân nhà một giàn hoa hồng dành riêng cho Bé.

Mỗi ngày, Bé đều siêng năng chăm sóc giàn hoa đó, từ nhỏ cỏ cho đến tưới nước, bón phân. Vì Bé còn nhỏ nên mỗi lần tưới nước, Bé đều nhờ ba mẹ hoặc bà nội xách nước ra sân cho Bé tưới. Còn việc nhổ cỏ thì ba làm là chính,

Bé có làm được là bao, chỉ lẻo đẻo theo ba nhặt vài cọng cỏ rồi kể công là mình làm mà thôi. Thế đó, vậy mà mỗi lần có người đến hỏi thăm sao ai chăm sóc giàn hoa hồng đẹp quá thì phải nói là Bé chăm sóc, chứ nói người khác là Bé không chịu đâu. Con Bé này cũng ngộ thật.

Mới đó mà tháng bảy cũng đã đến rồi, nhanh thật! Tháng bảy trời hay mưa quá, nhất là những cơn mưa phùng vào buổi sáng, trông thật buồn nhưng có pha chút lãng mạn. Những ngày ấy Bé vui lắm, bởi khỏi phải ra tưới hoa. Bé thường hỏi mẹ:

- Tại sao tháng bảy hay mưa vậy mẹ, mà sao một năm chỉ có một tháng bảy thôi?

Mẹ Bé tươi cười trả lời:

- Thì tháng bảy là tháng mùa mưa. Hơn nữa, mỗi năm chỉ có mười hai tháng. Nếu có nhiều tháng bảy đâu có được.

Bé gật đầu tỏ vẻ đã hiểu lời mẹ nói và nhanh nhẹn nói tiếp:

- Vậy là trong mười hai tháng đó, con thích tháng bảy nhất.

Câu nói thật vô tư ấy khiến cha mẹ của Bé càng thấy Bé dễ thương làm sao. Mẹ cũng trả lời theo Bé:

- Ừ, mẹ cũng thế, mẹ thích tháng bảy nhất.

Chiều về, bên mâm cơm gia đình, bà nội tươi cười nói với Bé:

- Ngày mai là ngày Rằm tháng bảy, là ngày Vu Lan báo hiếu, Bé đi chùa lễ Phật với nội nhé!

Bé ngạc nhiên nhìn nội hỏi:

- Ủa, thưa nội, Vu Lan báo hiếu là sao hả nội?

- Là ngày tưởng nhớ công ơn sanh thành dưỡng dục của cha mẹ, là ngày những người con, người cháu tỏ lòng hiếu kính của mình đến cha mẹ, ông bà ...

Nội càng giải thích, Bé càng ngạc nhiên và tròn xoe đôi mắt đen huyền nhìn nội. Bà biết Bé còn nhỏ, chưa hiểu gì lắm nên mới ngưng giải thích và nói tiếp:

- Thôi, cứ đi với nội rồi cháu sẽ biết. Còn những ý nghĩa khác, khi nào cháu lớn, nội sẽ giải thích thêm cho cháu hiểu.

Bé nhăn mặt trả lời:

- Thôi nội ơi, cháu không đi đâu. Cháu có biết gì báo hiếu đâu mà đi. Cháu phải ở nhà học bài.

Nghe Bé đáp thế, ba Bé mới nói vào:

- Con đi với nội đi, ngày mai ở chùa có tổ chức lễ cài hoa hồng, con theo nội là con cũng được cài một bông hồng thật đẹp lên áo và đóa hoa đó sẽ thuộc về con.

Nghe ba nói thế, Bé vội reo lên:

- Dạ được, vậy ngày mai nội cho cháu đi theo nội về chùa dự lễ Vu Lan nhé!

Bé còn quay sang bố mẹ nói:

- Sao ba mẹ không đi cùng luôn cho vui, đi để được cài hoa hồng, rồi lấy hoa đó cho con.

Mẹ âu yếm nhìn Bé trả lời:

- Ngày mai ba mẹ phải đi làm, làm việc công ty không thể nghỉ được con à! Tối ba mẹ sẽ đi.

- Tiếc thật. Bé vô tư trả lời như người lớn. Một câu nói đã làm cho cả nhà cười lên thật rộn rã.

Mới sáng sớm, Bé đã tự thức dậy rồi, không đợi ai gọi dậy cả. Bé vội gọi mẹ liền hỏi:

- Mẹ ơi! Dậy thay đồ cho con đi chùa cài hoa hồng với nội kéo trẻ.

Tiếng kêu của Bé làm cả nhà đều phải thức giấc. Chuẩn bị xong, Bé theo nội lên chùa. Vào đến chùa, vừa gặp thầy trụ trì, bà đã nghiêm trang chấp tay chào thầy, bà bảo Bé chấp tay chào thầy, Bé lúng túng nào biết gì, cũng vội vàng làm theo lời bà. Thầy mỉm

cười thật tươi và xoa tay lên đầu Bé khen ngoan, Bé hơi sợ nhưng lại thấy thích và vui vui làm sao.

Bước lên điện Phật, chưa đợi bà nhắc, theo phản xạ tự nhiên, Bé đã nhanh nhẹn chắp tay xá Phật như cách bà vừa dạy xong. Cử chỉ đó làm bà thật ngạc nhiên, bà vui cười khen Bé thông minh và ngoan lắm.

Đến giờ chính thức lễ Vu Lan, Phật tử đều nghiêm trang đứng theo hàng ngũ. Bé cũng theo nội và đứng bên bà. Bé thấy người đông quá, vội vàng la lên:

- Nội ơi, người đâu mà đông thế?

Nội đỡ lời Bé không kịp:

- Không được la lớn nha cháu, đến chùa phải nói nhỏ nhẹ thôi.

Thế là Bé im lặng luôn từ đó, không dám nói lời nào, sợ lại nói lớn tiếng nữa thì nguy. Bé bắt đầu đảo mắt thơ ngây của mình nhìn khắp nơi và quan sát từng chút buổi lễ. Mặc dù có những lúc Thầy và quý Phật tử nói gì Bé không hiểu, nhưng Bé vẫn tò mò lắng nghe. Bé nghe Thầy nói rất nhiều, nhưng Bé chỉ thích và nhớ ngay câu ca dao Thầy đọc mà Bé đã học thuộc từ lúc học lớp 3:

*“Công cha như núi Thái Sơn
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn
chảy ra*

*Một lòng thờ mẹ kính cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con”*

Đang chú ý lắng nghe thì Bé thấy có vài người đến cài hoa cho quý Thầy rồi lại cài hoa cho quý Phật tử. Lòng Bé hồi hộp vô cùng,

Bé cứ nhích người lên phía trước để được cài hoa hồng vào áo. Vừa cài hoa, Thầy vừa nói ý nghĩa cài hoa, đã tạo nên không khí buổi lễ thật thiêng liêng.

Thế rồi Bé cũng được cài lên áo đóa hoa hồng đỏ thắm, thích quá, Bé tự nghĩ thầm: “Vậy là Bé có thêm một đóa hoa hồng đúng như lời ba đã nói”.

Dẫu vui trong lòng, nhưng Bé vẫn chú tâm lắng nghe Thầy nói về chữ Hiếu. Có đoạn Thầy nhắc nhở các em thiếu nhi phải luôn biết vâng lời cha mẹ, thương yêu và kính trọng cha mẹ. Hôm nay về nhà, các con hãy thể hiện tấm lòng hiếu kính của mình, hãy cài lên áo cha mẹ đóa hoa hồng tươi thắm và hứa sẽ cố gắng chăm

ngoan, như thế mới là người con có hiếu ...

Nghe thì Bé vẫn nghe, nhưng tiếp thu thì không nhiều. Khi lễ vừa xong, nội dẫn Bé ra về, đang đi trên đường bỗng Bé quay sang nói khẽ với nội:

- Nội cho cháu hoa hồng của nội đi.

Nội mỉm cười nói:

- Thích hoa hồng gì mà thích dữ vậy, một đóa hoa chưa đủ hay sao? Thôi được, nội cho cháu nè.

Nhận thêm một đóa hoa hồng, Bé cảm ơn bà rối rít. Từ lúc đó cho đến khi về đến nhà, Bé cứ cười hoài và miệng thì luôn đọc câu ca dao: “Công cha như núi ... mới là đạo con”. Hình như trong lòng Bé đang suy nghĩ điều gì, nội thì cứ

nghĩ chắc là tại Bé được hai hoa hồng nên vui mãi thế thôi.

Vừa về đến nhà, Bé đã vội vàng chạy nhanh vào nhà và gọi ba mẹ liên hồi. Bé nói ba mẹ ngồi lên ghế cho Bé nói nhỏ chút xíu. Ba mẹ vừa ngồi xuống, Bé đã lần lượt đến bên ba, bên mẹ và cài lên áo ba mẹ mỗi người một đóa hoa hồng thật đẹp xinh. Vừa cài hoa, Bé vừa đọc lên câu ca dao mà Bé mới được nghe Thầy nhắc lại ở chùa:

*“Công cha như núi Thái Sơn
Nghĩa mẹ như nước trong nguồn
chảy ra
Một lòng thờ mẹ kính cha
Cho tròn chữ hiếu mới là đạo con”*

Bé đọc thật suôn sẻ, giống như lời dạy của người lớn. Cả nhà, ai cũng

xúc động không nói lời nào, chỉ chăm chăm nhìn Bé. Ba mẹ Bé vừa vui vừa thắc mắc, không hiểu sao mới lên chùa có một hôm mà con Bé thay đổi nhanh như thế, không lẽ ở chùa giáo dục tốt như vậy sao?

Ngày thường, chỉ cần thấy hoa hồng là Bé không bao giờ để lọt vào tay ai, vậy mà hôm nay những đóa hoa hồng đẹp xinh ấy Bé lại ngoan ngoãn cài lên tặng bố mẹ. Chính cử chỉ tốt đẹp đó đã thay đổi hẳn suy nghĩ của ba mẹ Bé. Cả hai người đều nhận ra một điều rằng thì ra bấy lâu nay mình cứ vô tình với con, cứ một mực bảo con chăm lo học hành và cho rằng đó là cách giáo dục tốt nhất rồi. Nào ngờ đến chùa còn có cách giáo dục tốt như vậy. Bản tính của một

người đâu dễ gì thay đổi trong một
giờ một phút. Vậy mà Bé thì khác.
Đóa hoa hồng của riêng Bé bây
giờ đã được chuyển thành đóa hoa
hồng của ba mẹ, của muôn người.
Bé đã bắt đầu biết sống vị tha rồi
đó! Ôi! Đẹp lắm “Đóa hoa hồng
của Bé”:

Vu Lan theo nội lên chùa

Cài lên hoa thắm hơn thua chẳng

còn

Từ đây lòng Bé sắt son

Thương cha kính mẹ vuông tròn

hiếu tâm

CÒN MÃI LỜI RU

Mưa về trong gió chiều thu
Lòng con chợt nhớ lời ru mẹ hiền
Thương con mẹ trải ưu phiền
Nắng mưa hôm sớm triền miên tháng
ngày

À ơi! Con ngủ cho say
Để mẹ lên rẫy cấy cà nuôi con
Dù phải lặn biển trèo non
Thương con lòng mẹ chẳng còn thờ
than

Con đi trong nắng hanh vàng
Mẹ về thương nhớ ngập tràn đời con
Lời ru đêm vắng vẫn còn
À ơi! Con gắng sức son tu hành.

Mai sau đạo quả viên thành
Một đời tươi sáng phước lành tỏa
hương
Mẹ ơi! Con mãi vấn vương

Lời ru của mẹ đêm trường cô liêu

Nhắc con tu học thêm nhiều
À ơi! Nắng sớm mưa chiều không
phai.

Chiều Vu Lan

Chiều nay mưa nhiều quá! Một cơn mưa khác hẳn những cơn mưa thường ngày. Cơn mưa chiều nay khiến lòng con cảm thấy cô đơn và trống vắng vô cùng. Có lẽ cơn mưa tháng bảy là thế, lúc nào cũng thấy u huyền. Bất giác con lại nghĩ đến cha, nhớ đến mẹ:

*Hình bóng mẹ cha chẳng xóa nhòa
Trên hàng tre cũ chốn quê xa*

*Bóng cha thoáng hiện trên đồng
ruộng
Mẹ hiền hôm sớm dưới mưa sa*

Tâm con như ngưng đọng bởi những giọt mưa rơi rớt trên hiên chùa, nghe náo nùng quá đi mất! Suy tư lại kéo về bên con, lòng chợt nhớ về những ngày xưa ...

Ngày ấy mẹ đã thương yêu và lo lắng cho con rất nhiều. Mẹ luôn dành cho con từng miếng cơm, manh áo, từng giấc ngủ, từng tiếng cười ... Còn cha thì âm thầm trong sương gió, vất vả thảng ngày trên đồng ruộng mênh mông, chắt chiu từng hạt gạo để xây đắp cuộc đời con ... Ôi! Làm sao con có thể nói cho hết được công lao trời biển đó.

Có những lần con tự nghĩ về mình, tự trách mình rằng có phải con đi xuất gia là bất hiếu với cha mẹ không? Bởi con nghĩ mình ra đi như vậy là không phụng dưỡng cho cha mẹ từng bát cơm, chén nước lúc tuổi già chân yếu tay mềm. Không biết giờ này cha mẹ có trách con sao bỏ ra đi mà chẳng lo tròn chữ hiếu hay không? Thế nhưng, con nghĩ thì chỉ nghĩ vậy thôi, vì con biết cha mẹ rất muốn cho con đi xuất gia, bởi cha mẹ đã hiểu quá nhiều về nỗi khổ của một kiếp người. Chính vì thế mà cha mẹ đã nén nỗi nhớ thương để cho con cất bước theo đường chân lý.

Cha mẹ ơi! Con rất tự hào khi được làm con của cha mẹ. Cha mẹ thương con, nhưng không để cho con phải tiếp nối vòng xoay luân

hồi sanh tử, mà tình thương ấy được chuyển thành tình thương bao la, không còn ràng buộc. Vì thế, cha mẹ đã sớm đưa con đi theo con đường giải thoát. Nhờ sự tu tập theo chánh pháp mà giờ đây con đã hiểu được lời Phật dạy rằng không phải phụng dưỡng cho cha mẹ về vật chất là có hiếu, đó chỉ là hiếu tiêu cực. Báo hiếu đúng nghĩa nhất là phải hướng cha mẹ đi theo chánh pháp, để tự giải thoát nghiệp cho chính bản thân mình.

Bất giác con chợt tỉnh, những cơn mưa giờ đây đã ngừng hắt rồi, lúc này con mới hiểu được giá trị của thực tại, giá trị của sự tỉnh thức giữa cuộc đời. Vu lan này con xin gửi về cha đóa hoa sen tinh khiết, như gửi cả tấm lòng con trẻ,

nhắc con lúc nào cũng phải giàu nghị lực để vươn lên. Con xin gửi đến mẹ đóa hoa hồng đẹp xinh, như gửi cả tình thương của con, nhắc con luôn giữ trọn niềm tin về chánh pháp để tu tập. Hai biểu tượng đó chính là sức mạnh vĩ đại luôn nâng bước con đi trên con đường giải thoát.

Chiều vu lan vọng lại giọt mưa

buồn

Xao xuyến lòng trong những phút

bơ vơ

Rồi chợt tỉnh con hiểu đời mộng

huyễn

Nghe lời kinh buông thả hết mong

chờ

Mục lục

1. Nhật ký của mẹ.....	trang 5
2. Đời mẹ.....	23
3. Bông hồng của Bé.....	26
4. Còn mãi lời ru.....	39
5. Chiều Vu Lan.....	40

NHẬT KÝ CỦA MẸ

Chức Hiệu

Chịu trách nhiệm xuất bản:

TRẦN ĐÌNH VIỆT

Biên tập: ĐỖ LOAN

Sửa bản in: QUỲNH TRANG

Trình bày: TÂM TUỆ

Bìa: QUỐC KHANH

**NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
TP. HỒ CHÍ MINH**

62 Nguyễn Thị Minh Khai – Q.1

ĐT: 8225340 – 8296713 – 8296764

Fax: 84.8.8222726

Email: nxbtpHCM@vnn.vn

In lần thứ 1: 1000 cuốn, khổ 11 x 18.5 cm

Tại: XN in Nguyễn Minh Hoàng 100 Lê Đại Hành
P.7, Q.11 Tp.HCM.

GPXB số: 620-07/CXB/31-40 THTPHCM

ngày 06/08/2007

In xong và nộp lưu chiểu tháng 08 năm 2007